

го заминватъ като нечувствени. Никой не сака да знае за да испыта тѣжнѣ-тѣ чѣрты на прѣблѣднело едно лице и да помогне на оня, кой-то отъ срамъ не смѣе да си отвори уста-та.

Маріа. Това и ты не си ли често правилъ? Можешъ ли да бѣдешъ толко гордъ, та самъ себе си да считаешъ за добръ човѣкъ?

Стеф. О! не, не. — по негдѣ още ся намиратъ добри хора! азъ немамъ право. Азъ наидохъ едного тая заранъ. —

Маріа. Кого?

Стеф. Единъ-едничакъ, отъ кого-то не быхъ зель нито капкъ водѣ и въ най-голѣмъ болестъ-огнищѣ-тѣ.

Маріа. Кой е той? азъ немогъ да тя разберѣ.

Стеф. (подиръ малко мълчаніе) Ліубко.

Маріа. Ахъ! той — не — отъ него недѣй приима нищо, макаръ че той заслужва повече отъ другы-тѣ да му ся повѣри една добра душа.

Стеф. Азъ го срѣзнахъ при Църквѣ-тѣ. „Добро іутро брате Стефане, какъ сте?“ ми рѣче. Твърдѣ добръ му, отговорихъ. — „Вый не ми ся виждате нѣкакси добръ“, ми повтори. — Да! брате Ліубко, му казахъ, бѣхъ си искълчилъ рѣкѣ-тѣ и като боледувахъ отъ нежъ по отслабнахъ. — Той втѣлпи очи-тѣ си на мене и мя поглѣда — азъ ся усѣщахъ тогава много смѣтенъ, а той мя хвана за рѣкѣ — азъ ся разтреперахъ — „Имате ли потрѣбѣ отъ пріятель“ ми каза съ такъвъ гласъ, кого-то ако да бѣхъ чулъ отъ другого, не щеше да ми направи толко впечатленіе. Азъ ся присторихъ че ся смѣхъ. „Пріятели-тѣ ни сѣ секога потрѣбни“ му отговорихъ прѣзъ зѣбы. — „Познавамъ че неискате да мя разумѣете;